

KOLOZSVÁRI KÖZLÖNY.

SZERKESZTŐI SZÁLLÁS:

Ó-vár Vizi-utca, 231. szám, első emeletben

Megjelen a lap hetenként kétszer, u. m. Vasárnap és Csütörtökön. Ara évnegyedre 3 ft o. é. Hirdetési ár: soronként 7 kr, s minden hirdetés után 30 kr bélyegdíj. Előfizetés s hirdetés a kiadó-hivatalnál kezeletik.

KIADÓ-HIVATAL:

Középutca, STEIN J. könyvkereskedése.

(D) Tiszteljék Széchenyi emlékét. Egy nemzeti bánat gyászkeretében áll a szó: **SZÉCHENYI meghalt!** A nagy halott után egy kesergő nemzet ölt gyászt magára. De e gyászban nem a csüggedés, hanem a tettvágy ragadja meg keblünket, mert a tettek emberének letűnése egy nemzetre hagyta hátra hazafi küzdelmének kötelességét. Széchenyi sirja nem Kosciuszko sirja. Széchenyi, ki a csillagokból olvasott, a magyar nemzet jövőjét üdvözölte; míg az utóbbi nemzetének halálát siratta. Finis Poloniae, mondá Kosciuszko; Magyarország nem volt, hanem lesz! mondá Széchenyi. És nekünk teljesíteni kell a nemzet profétája jóslatát.

Széchenyi a jog és béke embere volt, ő nem a kardban, hanem az észben és vagyonban helyezte a legbiztosabb nemzeti erőt.

Ő nem a barbárismus, hanem a civilizáció hatalmát képviselte, s azért volt egészen újáteremtője a magyar nemzetnek, mert a harcban dicső nemzetnek ő mutatta meg a béke és műveltség igéretföldjét.

Ha valódi megértettük és felfogtuk őt, halálán elcsüggednünk nem szabad, sőt úgy kell hinnünk, hogy az ő istennel egyesült szellemének sugarai mint a napfény szétoszlanak, s minden magyar kebelt átjárva fönnbibi fokozzák az egész nemzet tettképességét s szellemi erejét. Szelleme, midőn az ő anyagi részeiből kibontakozott, szétfutott mint villany a nemzetben. Avagy nem érezték-e mindnyájan hatalmas tettvágyat kebleikben, hasonlót az övéhez? Nem érezték-e, hogy tenni, álmodni kell a hazáért pénzzel, iparral és szorgalommal? Nem érezték-e, hogy meg kell nyitni a tudományok, ipar, kereskedelem csatornáit, hogy könyörölni kell a szegényeknek, hogy boldoggá kell tenni a haza népének minden rétegét?

Gyászoljuk meg Széchenyit nemzeti gyászszal, legyen necrológia körül a gyászkeret egy közös nemzeti bánat, ámde állítsunk fényes és ragyogó keretet is az ő nevének emléke körül, nemes és hazafias áldozatokban dicsőítsük mindenfelé az ő nevét.

Az akadémia eszméjét ő ültette be a nemzetbe; Erdélynek is van egy kis tudományos központja:

az Erdélyi Múzeum. Hordjuk össze újabbán filléreinket, tegyük le a Széchenyi nevére egy alapítványt, melyből a Múzeum évenként egy tudományos munkát díjazzon.

Széchenyi a nemzeti nyelv s műveltség apostola volt, mint író, mint publicista. Erdélyben a nemzeti színház országos intézete a nemzeti nyelv fejlesztésére van hivatva: tegyük le a nemzeti színházhoz egy Széchenyi dráma jutalmat, mely nevelje a szépirodalom lendületét.

Minden város minden falu a két magyar hazában tegyen le évi alapítványt Széchenyi nevére, a keblében élő szegények javára, hogy a kárpátok gyűrűzete közt minden szöglet hirdesse a nagy halott dicsőségét.

Gyászoljuk meg őt úgy, hogy gyászunk dicsőségére váljék az emberiségnek, így tiszteljék legméltóbban az ő emlékeztétét!!!

(D) Szemle. Az európai közfigyelmet mindenekfelett két kérdés foglalkoztatja u. m. az excommunicatio, és az olasz tartományok bekebelezése elleni óvások.

Az excommunicatio igaz hogy nem nevez meg egyéniségeket, de hogy az úgy Napoleont mint Victor Emmanuelt sújtja, azt nemcsak a szövegből, de a francia kormány azon intézkedéséből is jól ki lehet venni, mely szerint francia területen a pápai írat közreadása el van tiltva. Természetes, hogy az kéziratban ezer meg ezer példányban kereng, s meg kézzől kézzé, s hogy azt Szardínia királya is magára vette, láthatni trónbeszédjéből.

Turinban az igazságügyminiszterrel márcz. 31-én közlék a pápai brevét. A turini kormány nagyon örvendett, hogy az excommunicatio nem nevez meg senkit személy szerint, s Cavour így kiálta fel: „ha ily sokra van kiterjesztve a kiközösítés, annyi mintha senkire sem volna.” Egyébiránt nehéz szombatja volt márcz. 31-én a turini kormánynak, mert a pápai brevével egyszerre érkezett meg oda Ausztriának eléggé fenyegető protestatioja.

Párizsban szintén nem akarják tétleg magukra venni a pápai átkot, a minnek nincs értelme, mikor a két udvar közt az összeköttetés még nincs megszakítva, s magát a Vatikán francia katonák őrzik, hanem a szívben tudva lehet az, hogy az átok kikre szól, s egy csodálatos történeti analógia állott megint elé a két Napoleon és a két Pius viszonyában.

Első Napoleon mint a harmadik, egy szerencsecsillag befolyása alatt hitte önmagát, mind a kettő isteni gondvisé-

lés választottjaként hajtá végre államcsinját. I-ső Napoleon brumaire (a francia zendülés hónapja 1800-ban oct. 23-tól nov. 22-ig) 18-án, III-dik Napoleon dec. 2-án 1851-ben. I-ső Napoleont VII-ik Pius kiátkozta az államcsiny után kilencz évvel 1809-ben, III-dik Napoleont IX-dik Pius szintén az államcsiny után kilencz évvel. Első Napoleon mindjárt ez esemény után vitta ki a wagrami retentő diadalt, s adta ki parancsát Schönbrunba, melynél fogva Róma Franciaországhoz csatoltatott, a pápa fogolylyá lön.

Mit tervelt most Napoleon? nem tudjuk. Hiedelmünk az, hogy nem Rómában, hanem keleten fog megoldatni a gordiusi csomót. Ott van kulesa Napoleon céljainak: honnan gondoljuk ezt? arról jövő szemlénkben mondunk holmi felvilágosítást, miről eddig olvasóink nem sokat tudhatnak. Annyit láthatni most, hogy az iv mindinkább feszül az elpattanás felé; bárha vannak lapok, kik egészen ellenkezőleg azt hiszik, hogy Napoleon egy lehető koalíciótól rettegve a békés politika csigahéjába fogja magát visszahúzni.

Ugy a párizsi, mint a turini kormány nem kevésbé hökkent meg a pápa, Nápoly és Ausztria közt kitűnt nagy egyetértésen. Turinban alig beszélnek egyébről, mint Lamorieiere tábornok fellépéséről a pápa részére. Állítólag Cavour egyenes értesítést kapott Lamorieiere fellépésének céljáról, mely a pápa, Ausztria s Nápoly közti szoros egyetértésben leli alapját, s párizsi levelek írják, hogy Saint Germain külváros bucsujárni indult Rómába, s francia ifjak sietnek a pápai zászlók alá soroztatni magukat, mint soroztaták év előtt a turecsok és zuavok közé. Elég lázas jelenség ez, melyből következtetni lehet, hogy Napoleon sietend nagy vállalatokkal foglalni el a francia ifjuság figyelmét, mely most részint gyűlölet, részint unalma miatt idegen zászlók felé kezd tekinteni.

A bekebelezés, mely mint tény áll már, szilárd ellentmondások által van kockázva téve. Az ausztriai ellentmondás, melyet a porosz követ nyújtott át Turinban, kivált Rechberg grófnak a porosz követhoz intézett kísérő levelében kemény kifejezésekbe megy át: „Az én uram császárom — írja Rechberg gróf — ellentmond a bekebelezési határozatnak, s mindazon következményeknek, melyek az ő felséges házának s államának jogait sértik, határozottan fenntartva magának Ausztria mindazon jogait, melyek az európai szerződések által biztosítottak.”

Ezen feszültség között a politikai élet sebein élénken nyíllatik át Russell azon nyilatkozata, hogy Angliának új szövetségeket kell keresni, habár e nyilatkozat horderejét a francia és angol kormány közt váltott sürgönyök békésebb irányu hangja már módosítja.

Első Napoleon szerencsecsillagát egy európai coalitio sújtá le, kérdés most, ha biztosabb csillag után halad-e III-dik Napoleon. Annyi való, hogy az utóbbira nézve az idő, a század szelleme kedvezőbb.

MARI.

Beszély, id. DUNAS után D.

III.

MARI.

(Folytatás.)

Életemben nem láttam valami szebbet e nőnél, a mint egy heves mozdulattal magát meghajtá, szemei egészen könnyben lábbadtak, ajka félig nyílt a zokogás miatt, nyaka kidagadt az izgultságtól. A szív vihara feladta egész lényét, de el nem torzította. Meghajolt ő a váratlan csapás alatt, mint virág a zápor után, de bármily rémes volt e csapás, nem törte meg az ő szívét. Tekintetében a remény némi maradványát lehetne olyasni. Fekete szemlein erő és akarat tünt fel. Ő nem azért jött, hogy Zodomireckynak végbúcsút mondjon, hanem, hogy egy végső erőtesztet kísértsen meg az ő megtartására.

Zodomirecky halk léptekkel járt a szobában. Tülször megállt Ravenczky asszony előtt, mintha kérdést akart volna intézni hozzá: de mindannyiszor elfordult a nélkül, hogy egy szót szólana hozzá; könnyen lehet látni, hogy mindannyiszor zavarba jött.

A nő szakadatlanul nézte őt, s egészen nőies ösztönszerűséggel felelt annak gondolatára.

— Ne aggódj semmit e részben — mondá halk hangon, mintha szégyellené szavait, s a nélkül, hogy Zodomirecky-re tekintsen — ő elutazott Kremenetzbe, mindenki aludt midőn én eljöttem.

— Egyedül? ah eszélytelen!

— Nem. Dinával.

A nő, ki vissza nem rettent a veszélytől, ki többet merészelt kockáztatni életénél, saját hírnevét; egyszerre remegni kezdett mint egy gyermek, midőn ki kellett volna mondani a férfi nevét, ki megcsalá: e név ki sem is jöhetett ajkain. Ő eléggé bevallá szerelmét előttem s Pravdina előtt, még is mi-

dőn, hogy Zodomirecky gondolataira feleljen, férje nevét kelle emlitenie, azt hirtelen visszahúzta. De hisz a legszentelenebb rabló is, midőn a törvényszék előtt büneinek részleteit mondja el, soha ki nem mondja áldozatja nevét.

Kit a rabló megöl, mindig csak így nevez: ő.

Midőn Mari beszélni kezdett, Zodomirecky megállott, mert a mint említők, ő le s fel sétált, és figyelt.

Miután a nő végzé, újból járni kezdett, még egyszer körüljárta a szobát s visszajött a nőhöz, gyöngéd szemrehányással intézvén hozzá szavait.

— Nem gondoltál meg szegény Marim egy igen szomorú dolgot, — mondá ő — azt, hogy a te jelenléd megrendítheti szilárdságomat, a mire e percekben oly nagy szükségem van.

— Oh György, te nem fogsz meghalni — kiálta a nő — te szét nem zúzhatsz két életet egy oktanál halállal. Nem áldoztad-e nekem életed? Nem adtad-e szavadat, hogy azt az én boldogságomnak szenteled? Nem György, te nem fogsz meghalni, mert nem fogsz vívni Stammal, én esengek, könyörgök neked, én követelek!... Életem az enyim, szerelmemmel s önfeláldozással vásároltam azt. Az többé nem a tiéd; te enyim vagy. Érted-e György? te az enyim vagy örökre, magad mondottad azt.

— Mari Mari az egekre ne kinőzz enygyre! Lehet-e szabadkoznom, hogy egy kihívásra megfeleljek? Meglennék becsületlen, elvesze, ha ily gyávaságot követnék el, a gyalázat bizonyosabban megölne engem hidd el, mint a Stamm golyója.

— György! — felelt Ravenczky asszony, — szólottam-e valaha szent kötelmeimről, midőn szerelmemet kérdeztem? Beszéltem-e gyalázatomról, hírnevem kockáztatásáról, becsületlenitésemről, vesztésemről? Nem, én átadtam magam minden fenntartás, minden feltétel, panasz, s hideg önzés nélkül, és most e

szertint kell mérned azon áldozat körét, melyet tőled követelek. Oh György György, hasonlítsd össze a mit én tettem, azzal mit te tenni szabadkozol, és ítéld kettőnk szerelme felett.

Aztán látva, hogy György hallgat és le-süti fejét:

— Kapitány — mondá Pravdinhoz fordulva — önt az ezrednél mint becsületes embert tisztelik, ön lehet bíró ezen becsületbeli ügyben; figyeljen reám, és önére hivatkozom, s alá adom magam az ön által hozandó ítéletnek. Szánja meg könnyeim kapitány, és mondja neki, hogy egy ily párbajt vissza lehet utasítani; értesse meg vele, hogy ez nem szabályos viadal, ez orgyilkosság, beszéljen, szólnon kapitány, és ha ő nem hallgatott meg engem, megfogja hallgatni önt.

Pravdine felváltva indulva, ajkai remegtek, ősz bajusza borzongott, szemei könnyből áztak.

Felkelt s Ravenczky asszonyhoz közelítve, tiszteletteljesen megcsókolta kezét, s remegő hangon így szólt hozzá:

— Kész volnék meghalni asszonyom, hogy önt megkíméljem a szenvedéstől, de Zodomireckynak azt tanácsolnom, hogy visszautasítván a párbajt, méltatlan legyen egyenruhájára; ez lehetlen dolog. Mindkét ellenfélnek, az ön barátjának úgy, mint Stammnak, joga van előterjesztetni saját feltételeit. De bármink legyenek ezen feltételek, a kapitány oly helyzetben van, hol a párbaj alól magát ki nem vonhatja; e mellett még megjelyezni kérem, hogy ő ismeretes a pisztoly lövésbeni ügyességéről, s így Stamm feltételeit visszautasítani annyit jelentene, mint számítani saját ügyességére.

Mialatt Pravdine így beszélt, Ravenczky asszony figyelemmel szemlélte őt, igyekezőn előre kiolvasni gondolatainak mélyét, remélve, hogy ott némi rokonszenvet látna eszéklése iránt, de azon percz bekövetkeztével, melyben felfogá, hogy az ő segélyére mit sem számíthat, megszállt figyelni reá,

annyi, hogy az utolsó szavakat halláugyan, de mit sem értett azokból.

A nő elmerengött, mozdulatlan pillanatjai lassankint mindinkább elborultak.

A mi Zodomirecky arc kifejezését illeti, az a végzet iránt egy csendes odaengedést tanúsított, melynek ellentállani sem ereje, sem akarata nem vala.

Mogorra csend uralgott a szobában, mondhatni a négy személy, mely azt elfoglalta, némának látszott.

Ezen csend hasonló volt ahhoz, mely a vihart megelőzi.

Ravenczky asszony egy székre rogyott, majd ismét felkelt ridegen és halványan mint egy halott, és bárha arca látszólag nyugodt vala, látható volt annak kétségéből, hogy szíve a haldoklás pontján áll.

Ment és Zodomirecky mellett helyet foglala.

— Hallgass meg György! — mondá ő szilárd hangon, — én elvagyok szánya. Emlékezz azon estvére szent Pétervártól, midőn esengettél, hogy menjek veled Finlandba, keresni ott egy csendes magányt, mely teljesen elrejtse minket a világ szemei elől, s hol ismeretlenül, elfeledve éljünk csupán egymásért, távol a világtól, s a nélkül, hogy azontul szemeinket feléje fordítanók. Én nem mondtam neked nemet, mert soha sem utasítottam vissza semmi kívánságot, de te magad átlátad, hogy nekem igen bajos volt volna széttegni a vérség és barátság mind azon köteleit, melyek Oroszországhoz csatoltak, és könyörültél rajtam: de hisz akkor tulajdonképp senki sem választott el minket, senki sem akadályozott abban, hogy egymást szeressük, most másként áll a dolog. De jól van, én felfogom, hogy vívnod kell, megengedem azt is, hogy nem utasíthatod vissza ellenfeled feltételeit, de elfogadva ezen párbajt feltételeivel, az minket kikérülhetlenül el fog választani: vagy téged ölnek meg, és ez meglehet még bizonyosabban fog egyesíteni, vagy te ööld meg őt, és akkor ez annyi mint hivatalod elvesztése s számú-

nal néhány magyarba öltözött ifjú lovagról gondoskodva lőn, kik a koporsót az országúton Turfélé Mikésre vezették. Ápril 4-én reggel Torda és a volt Tordamegye alsó járásából egyházi és polgári állású férfiak, régiek és új tisztviselők, de kivétel nélkül a boldogult tiszteletű számosan jelenek meg Mikesen, s a sirbort feletti kápolnába letett koporsót körülállák, végig hallgatva a nemis hazafi végnagyvő helyén tūri lelkes P. Sz. V-től magyar nyelven tartott szent beszédet, mint meggyőző bizonyítványt annak, hogy nyelvünk oltár, koporsó előtt, s mindenütt felsőges, s már maga az átértés egy emelő boldogság, s irt lelkes urnak körülbelől csak következő szavakból álló zarszavai után, — „miután a nagy nemzet egyik legnagyobb fia, ily kisded helyre (a koporsóba) szorult, kívánjunk örök nyugalmat hamvainak“, némán hagyók oltá koporsót, mert ezen kevés szó nagy érzelme közös tulajdonunk volt.

— A brüsszeli „National“-nak idei ápril 5-diki számában így írnak: „Őn olvashatta német lapokból, hogy gróf Széchenyinel Döblingben az örültek házában tett motozás nem maradt eredmény nélkül; ezen levelezők azt állítják, hogy a kormány egy hosszasan rejtgetett conspiratio fonálát fedezte volna fel. Ne higgyen ön egy szót se az egészről, Széchenyinel mit sem találtak. Már irtam önnek, hogy Magyarországon nincsen semmiféle conspiratio. A mi ott történik, az nyilvánosan történik sat. „Szükségesnek véltük ezt közölni, miután az itteni meghazudolt közlekedésem emlékeztünk. Ugyanezen lap írja, hogy egy porosz zongoraművész Bécsben feltűrt tetszést aratott egy magyar rhapsodiával, a mint játéka átment a legkedvencebb magyar indulóra Liszt feldolgozása szerint. A taps öt percig folyást tartott, s a lelkesedés feltűnő vala.

— A „N. Nachrichten“-nek írják Váshelyről hiteles forrásból, hogy a „M. Futár“ szerkesztője Vida Károly ellen Seylla és Charbydisz című cikket miatt indított sajtó perbeli vegytárgyalás e hó elején folyt le. Az államügyészség, az író nemessége elvesztett, egy évi nehéz börtönt, 500 forint büntetést, s a lap tulajdonos szerkesztőse elvesztését követelte. Vida ur részint maga vitte a védelmet, részint a „Sieb. Bote“ derék szerkesztője jogtudor, és jogakadémiai tanár Senz ur. A beperelt szerkesztő a kereset alól feloldozva. Ezen hirt mint a sajtószabadság, egy a feloldozott szerkesztő minden barátjára nézve örömetest sietünk közreadni.

— Az erdélyi kölesönös jég- és tűzkármentő társulat folyó hó 10-én tartotta meg évi rendes közgyűlését. Addig is, míg terjedemesebb tudósítást adhatnánk, álljanak itt a következő adatok. A mult 1859-ik év folytán biztosított értékeszveg jégbiztosítási ügyletáiban 2029 tag részéről 1.209,543 frt 97 kr, 1858-ról áthozattal együtt 51,453 frt 93 kr bevétellel; tüzben 7.056,168 frt 61 kr biztosított érték, 9602 tag részéről 70,632 frt 64 kr díj bevétellel. És így a két ügyletág biztosított értéköszege 8.265,512 frt 58 kr, bevétele kamatjövődékekkel együtt 123,404 ft 42 kr, tagok száma 11631. Káresetek száma jégben: 326, melyeknek fedezése 35702 ft 72 krt velt igénybe; tüzben: 154 káreset 45,791 frt 55 kr kártérítési öszveggel. Az 1859-ki biztosított értéköszege 1.270,265 frtal, a bevétel pedig 4886 frtal haladta meg az 1858-ik évit. Folyó évrő áthozott biztosítások értéke 3.192,368 frt, 21,491 frt 88 díj marasztvánnyal. Ezen adatok újabb tanúságot tesznek e hazai intézetünk folytonos gyarapodásáról. — Közörlékü figyelemmel kísért tárgyat képeztek a közgyűlésnek az igazgatóság által, a már folyamatban levő letétmennyi, egy a létrehozandó életbiztosítási ügyletág, és egy tekintélyes tartaléktőke alakításáról előterjesztett kész munkálakat, melyeket a közgyűlés elvileg egyhangu részvétnyilvánítással elfogadván, tüzetes átvizsgálásukra, s az életbeléptetésre szükséges előintézkedések mielőbbi javaslatbahozáára bizottságot nevezett ki.

— Egyházi szervezet. Prónay Gábor bárónak egy, a „Wandererben“ közzétett tudósítása szerint — f. évi márcz. hó végeig, vagy is azon időpontig, melyben a cs. kir. patens értelmében az evangelicus hitfelekezetek közsegeinek szervezete ki volt tűzve — 226 közsege szerveződött, 333 közsege pedig a patens el nem fogadását mondta ki, s e szerint a lélek számát illetőleg 306,786 mellette, 543,712 pedig ellene szavazott.

Nemzeti színház. — Kedden ápril 10-én az innapi és nagyhéti szünetet „Az Ujencz című“ ballettel kezdék meg; az előadásról nem írhatunk, minthogy éppen akkor érkezett meg nemzetünk legnagyobb fiának halála híre, a táncz, ballet sat. nem izlett. A mint halljuk közönség nem igen volt, a páholyok üresen maradtak.

Szerdán 11-én „A szökött katona“; az előadásnak némi érdeket Komáromi szép éneke kölcsönözött. Korpádi Lajos szerepében Follinusz, Camillában Albisné léptek fel.

Csötörtök 12-én Pauli jutalmául „Ernáni“; e kedves operát rendszeren jól adják elő. A jutalmazott a czimszerepben sok tűz és érzéssel énekel. Fridrichnének Elvira legsikerültebb szerepei közé tartozik. Don Carlos szerepében most nem Bodorfi, hanem Ormay — a pesti nemzeti színházról — lépett fel. Hangja nem bír oly csengő érzésséggel mint Bodorfié, de terjedemesebb s hajlíthatóbb, és éneke érzésteljes, szavallata érthető. Közé és Bodorfi közti a bariton szakban oly összehasonlítás tehető, mint a tenorban Jekelfalusi és Ellinger közti. Azok a szívre, ezek az idegre hatnak élénkebben. Marcella (de Sylva) dicsőrelet érdemel.

Pénteken ápril 13-án „A szerelmes pap.“

Kolozsvári piaciár. Április 12-én 1860. — Bécsi mérője osztrák becsben. Tiszta búza 4 ft 30 kr. — Elegy búza 2 ft 61 kr. — Rózs 1 frt 80 kr. — Arpa — ft kr. — Zab 1 frt 5 kr. — Törökűza 1 frt 82 kr. — Pityóka 1 frt — kr. Marhabús fontja 12 kr új pénzben.

Politikai hírek.

— Páris, ápr. 3. A „N. Pr. Ztg.“ írja: „A hivatalos sajtó egész bizonyossággal ellenszégül azon hírek, mintha a császári kormány Savoya sem legesített részé jövőjének elintézését egy conferentia vagy congressusra bízni hajlandó volna. Ez tisztán csak személyes kérdés Franciaország és Piemont között, melybe a hatalmaknak semmi beleszólásuk. Szükségeset-

ben, Franciaország diplomatiái uton fog a bécsi béke aláírásával értekezni, többet azonban semmiesetre sem tesz. Nápolyt és Rómát illetőleg, következőleg nyilatkozik egy kormányi lap: Franciaország, midőn csapatainak Rómából kivonását elrendelte, Szárdiniát, — és nem sűker nélkül — felszólította, hogy a pápai birodalmaknak nápolyi katonaságát által leendő megszállását semmi tekintetben se akadályozza, velők és a pápai katonasággal minden összeütközést kerüljön. Szóval, hogy „a Rubikont át ne lépje“, mert ugyanezen kis folyó az, mely tengerbe szakadásánál a rimini öblöt képezvén, a körülmények saját-szerű ismétlődésénél fogva az új olasz királyság, és a még megmaradt pápai birtokok déli határvonalát képezi.

A pápai örökség megüresült, mondják itt általában, s mi ismételtük, már csak azért is, mert a következő közleménnyel szoros összefüggésben van. Ugyilátszik ugyanis, hogy Nápoly, midőn az egyházi államokat megszállni szándékozik, nemcsak a pápa őtalmazására, hanem a pápai hatalom végleges megsemmisítésének lehetőségére is gondolt. Összinté célja levén a pápát őtalmazni, a legrosszabb esetlegességre is készen van, s nem akar üres kézzel távozni a „megüresült örökségből.“ A megszállás tehát egyrészt a pápa őtalmazásául, másrészt azonban előleges záloglásul, vagy is biztosítással tekinthető a szárdinai kormány terjeszkedési vágyai ellenében. Ugy mondják, hogy ezen kombinációk angol tanácsok nem lettek volna befolyás nélkül, míg más részről azok Ausztria részéről némi kifogásokra találtak volna. Bevalljuk, hogy ez utóbbit kissé hiheetlennek találjuk, annyi azonban bizonyosnak látszik, hogy a nápolyiak bevonulása csak azon okból késik, mivel az e tárgybani alkudozások még eddig semmi eredményre sem jutottak.

— A francia kormány hajlód tudat fenyegetni, jól érta nyugtatgatás módjához is, mit tanusit Thouvenelnek egy új jegyzéke a diplomatiái ügynökökhez, melyben visszautasít minden analógiát, melyet Savoya bekebelezése a rajnai határ felé vágyakodás közt találunk. Thouvenel ur elismeri, hogy az 1815-ki szerződések által a francia határok ez oldalán alapított helyzet hasonlatlalt birt az Alpesek előtti állással; de minthogy tizenöt évvel később Belgiumnak Hollandiától elszakítása folytán, az első külön államná alakított, azóta ennek semlegessége a francia határ ezen egész részét fedezi. Franciaország tehát ez oldalon egy semleges terület által eléggé védve látja magát; de az Alpeseknél ez már nem elég, ott teljes birtok kell, miszerint az olaszok berohanásától remegnie ne kelljen! — Thouvenel ur a svájci kormányhoz is egy újabb megnyugtató jegyzéket intézett, melyben hivatkozva a francia-piemonti szerződésnek a hatalmakkal úgy mint a szövetséggel való kiegyezés iránti fontartására, ezt bizalomra int, s reményt nyújt neki, hogy a hatalmakkal kiegyezés Svájc semlegessége iránt teljes biztosítékokat eredményezend. De a svájci szövetséggyűlés mindamellett nem igen tud mégis bizalomhoz jutni, s mindent megmozdit, hogy a hatalmakat erőlyes pártolásra bírja. Poroszország ezt határozottan megígérte; Angliába pedig egy külön követet indít a szövetség tanács; ugy látszik tehát, hogy ott még ezután folynak majd a tárgyalások azon biztosítékok minősége iránt, melyeket Svájc a maga semlegességére nézve szükségeseknek tart, de melyeket egyszersmind Franciaország is elfogadhat. Ez utóbbi egyszerűen oly feltételek alatt kívánja az illető területek semlegességét keze alá venni, mint azt Szardínia bír, de Svájc mint tudjuk, ily erős kezekben nem látja azt biztosítva, s innen folytonos nyugtalansága, melyet a hatalmak biztosításai le tudnának-e teljesen csilapítani, még nagyon kétséges.

Páris, ápril 9. A „Patrie“ s „Pays“ rendutasítottak azért, mivel egy szomszéd hatalmasság ellen sajnos vádakat fejeztek ki, azt állítván, hogy Angolország bátorítá föl a spanyolországi s sziciliaili lázadást.

Hirszerint Thouvenel Kern tudornak kijelenté, hogy Franciaország nem fog előbb beleegyezni az értekezletbe, míg Savoyát birtokba nem vette.

Páris, ápril 5. A „Moniteur“ kiemeli azon szerencsés befolyást, melyet az Angolországgal kötött kereskedelmi szerződés már is gyakorolt a francia kivitelre, névszerint a déli megyék termékeire, u. m. a borra, szeszre-félékre, selyem kelmékre és párisi kereskedelmi cikkekre.

A „Constitutionnel“-ben egy Grandguillot által aláírt cikket azt mondja: az excommunicationa rendes következménye, hogy félbeszakíttatnak a diplomatiái érintkezések az egyházzal, és a kizárt uralkodó között. A Tuillériák kabinet-jét illetőleg semmi ilyes nem történt. A „Moniteur“-jegyzékének nem volt célja az excommunicatio hatályait megelőzőleg kikerülni; az csak egyszerűen figyelmeztet a polgári függetlenség elveire, hogy a rancia egyház valódi tanai ismét helyreállítsanak.

— London, ápril 1. A minisztérium visszavette a hadi budgetet, mert fontos változtatásokat akar benne tenni. Keletindából 12 ezred jő vissza. Azt is jelenti az „United Service Gazette“ mag reggeli számában, hogy a kormány a legutóbbi 24 óra folytán nemcsak a most fegyver alatt levő militia ezredeket elbocsátatását megszüntet, sőt arra határozta magát, hogy a három királyság összes militiaját fegyver alá szőlítja. Mennyire hiteles ezen állítás, rövid idő múlva kitűnik. Mindenesetre még szükség annak megerősítését bevárni.

A „Herald“ párisi levelezője írja: „A kormány következő közleménye küldetett valamennyi vidéki laphoz egy könyomati hírlap ügynöksége által: „Egy genfi katolikuskókból álló küldöttség érkezett Párisba. A fővárosban megjelenések nem hatálytalan, mert ok azon pártot képviselik, a mely Genfnek Franciaországba bekelezetését kívánja.“ Közelgő események árnyékjait előre vetik.

London, ápril 9. De la Rive, Svájc rendkívüli követe, a mai „Times“ szerint Londonba érkezett, ott egy congressus létrejövésén működendő. A „Times“ hozzá teszi, hogy Angolország semmi kifogást sem teend a congressus ellen.

— A kiátkozási bullára vonatkozólag olvassuk: A kiátkozási bulla márcz. 29-én lőn szabott formalitások közt a hagyományos helyeken kiragaszta, t. i. a lateráni basilikán, a vatikanon, az apostoli iroda kapuján, a Monte citorioán s a Campo di florén. A bulla nyolczad rében 13 lapra terjed s a következő czimrel van ellátva: SS. D. N. Pii divina Providentia Papae IX. litterae apostolicae, quibus majoris excommunicationis

poena infligitur invasoribus et usurpatoribus aliquot Provinciarum pontificae ditionis, s így kezdődik: Pius SP. IX. ad perpetuum rei memoriam.

Miután az apostoli irat az egyházállam eredete és minőségére emlékeztet, melyben a politikai souverainitás a legfelsőbb papi tekintélyrel a legszorosabban egybe van kapcsolva, azon eseményeket rajzolja, melyek legújabb időben kármánykodások következtében, melyek a „subalpin kormány“ által idéztettek elő, az egyházállam egyes tartományában történtek. Az irat áttekinti az allokutiók sorát, melyekben a szent szék a subalpin kormányt e fondorlatok abba hagyására intette. Mivel ez intelmek minden siker nélkül maradtak, az egyház és apostoli szék ellenségei ellen az egyházból kirekesztés eszközt kelle alkalmazni.

E a VIII. lapon e szavakkal kezdődik:

„Miután magán- és nyilvános könyörgésekkel a szentlélek világosságaért imádkoztunk, a Mindenható Isten Péter és Pál tekintélyének, valamint saját tekintélyünk erejénél fogva mindazokat, kik az átkozott pártütést pápai uradalmunk tartományában, valamint azok bitorlását, megszállását, azokba beütését végrehajtották; továbbá azok megbízóit, támogatóit, tanácsadóit, pártíveit és másokat, kik az említett dolgok kivételében bármely ürügy alatt vagy valami módon közreműködtek, a nagy egyházi kirekesztés és más egyházi büntetések alá esetteknek nyilvánítjuk a szent canonok, apostoli intézkedések szerint stb. stb., és ha s szükséges, őket újra és ismét excommunicáljuk és anathematizáljuk, egyszersmind kijelentvén, hogy azok mindazon szabadalmak, kegyelmek és indulgenciák, melyek nekik általunk vagy a római székből előideink által adtak, elvesztik, és hogy ok senki más, mint miáltunk, vagy az időszertint római püspök által (kivéve in articulo mortis, s akkor ugyanazon büntetésekbe visszaeséssel, ha ismét felgyógyulnak) mentethetnek vagy szabadíthatnak föl, hogy nem képesek az absolutio jótéteményét elfogadni, míg azt, a miben bűnösökké lettek, vissza nem vonják és meg nem semmisíteték, s mindent a korábbi állapotba tökéletesen vissza nem állítottak, vagy másképen az egyháznak, nekünk és e szent széknak a főnemlített dolgokban elégtételt nem adtak.“

— A Savoya semlegesség kérdése egy a nápolyi kormány intervenciójára még mindig kétes szinben áll. II. Ferencz király, mint látszik, hajlandó volna ugyan beavatkozni, s mint látszik Angol-, Franciaország és Szardínia is szívesen vennék, de éppen ezen jóindulat teszi gyanakodóvá ő felsége kormányát, míg más oldalról is határozottan intetik minden beavatkozás ellen. Ha a tudósítások nem csalnak, éppen a bécsi kabinet nem helyesli az intervenciót, meg levén győződve, hogy abból oly bonyodalmak keletkezhetnek, melyeknek végét előre látni nem lehet. Ily tanácsok mellett nem tudhatjuk, vajon ráál-e a nápolyi kormány a bemenetelre megszállja-e a Határgörőfségeket, miről ismét beszélnek, azt állítván, hogy Szardínia nem bánja ha a Határgörőfségek elfoglaltatnak, ha Nápoly azon nyilatkozatot teszi, miszerint Romagnát nem fogja fenyegetni, s Franciaország azon biztosítása mellett hogy fenyegettetés esetében Szardínia segítségére sietend. Azonban a nápolyi kormány kelepceztől látszik tartani, mibe könnyen bele kerülhet, anélkül hogy később szabadulhatna.

Egyébiránt miként állhatnak a viszonyok Franciaország és Róma közt — az első minden jóindulatu tanácsa mellett — mutatja azon feltűnő eset, miről a legújabb rendes tudósítások szólnak: Veüllotnak (az „Univers“ volt szerkesztőjének) kimozdítása. Veüllot tudomás szerint Romában járt s innen hazatérvén, francia ügynökök által kísérteték, kik nem téveszték szem elől. Mihely Párisba megérkezett, rendőrügynökök fogták körül, s podgyasztól a rendőrfőnöki hivatalba vittek. Itt minden irományát elvették, magát elbocsáták. Veüllot rögtön tudósítá a pápai nunciust Sacconi, hogy iratai közt oly sürgönyök is vannak, melyek hozzá vannak intézve. A nunciuss erre több diplomata collegájától tanácsot kért, s azután kijelenté Thouvenel urnak, hogy azonnal kikéri utlevélét, ha egy óra alatt vissza nem kapja sürgönyeit. A nunciuss csakugyan visszakapta a sürgönyöket, de csak azután, hogy felnyitották és lemasolták. Veüllot minden egyéb irományát visszakapta, kivéve azon szállítmány kiátkozási bullát, mit magával hozott, s még a határon elvették tőle. Ez esemény nagy sensációt keltett Párisban s a Tuillériák és a Vatican közti feszültség komoly jelének tartják.

Florenz, ápril 1. Midőn Rómában az excommunicatiót kihirdették, a florenczi érsek és clerus ünnepélyes hódolatával éppen az napon járult Carignan herczeg helytartó elé a Pitti palotában. Msgr. Limberti — mond a rajnai lap — már néhány nappal azelőtt összegyűjtötte volt megyéje hittani collegiumát azon kérdés eldöntése végett: elismerjék-e az általános szavazattal választott királyt, vagy nem? A collegium, szent Tamás és más egyházi nagy nevek tekintélyére támaszkodva, a kérdésre igennel felelt. — A pisai biborok-érsek florenczi tiszársának azon felszólítására, hogy maga is e nézet mellett nyilatkozzék, azt felelte: bevárja a Rómából veendő utasításokat, s azok szerint fog cselekedni. A florencziekre Carignan herczeg megjelenése igen jó benyomást tett; külséjében becsületesség s jó akarat tükrözik, a mivel mindenkit megnyer, írja egy olasz lap. Bevonulása alkalmával a patriciusi családok fogatai közül nagyon keveset lehet látni kíséretében. Estve a kivilágított város egy fénytenger volt.

Turin, ápril 7. A tudósítások Sziciliából 5-ig terjednek. A palermoi fölkelés a „Giornale del Regno delle due Sicilie“ szerint elnyomatott, a messinai ellenben még nem volt teljesen legyőzve. A nyugtalan mozgalmak Cataniáig is terjedtek. — Későbbi keltű tudósítások hiányzanak; a távirai összeköttetés Szicilia szigettel megszakadt.

— Varsó, ápril 2. A császár ő felsége ellen végbevitt merénylet itt nem jutott a lakosság tágabb köreinek tudomására. Egyenes tudósítások természetesen csak olyan személyekhez érkeztek, kik az udvarral közel összeköttetésben vannak, míg a censura minden, külföldről ideérkezett tudósítást rögtön elnyomott. Összefüggésben van-e ezen eseménnyel a helytartó hg. Szt. Pétervárra utazása, vagy politikai okoknál fogva utazik-e, vagy pedig a közelgő husvétüi ünnep miatt utazott oda, a midőn görög szertartás szerint a császár minden segédtisztségének jelen kell lennie, nem lehet bizonyosan tudni.

Teheráni ápril 3-n érkezett tudósítások szerint a persa uralkodó shah Nasser-ed-din súlyosan megbetegedett, azonban

remélik, hogy ifjúsága meglehetősen erős testalkata megmenti a halál veszélyétől. Ezen uralkodó halála a mostani keleti viszonyok közepett nagy szerencsétlenség lenne.

Sz. Pétervár, ápril 1. A felhivatalos orosz „sz. pétervári lap“ Savoya s Nizza annexióját a francia s szárd dynastiák „családi ügyének“ tekinti, nem pedig bódítás kezdetének, s legkevésbé Németország fenyegetésének, hol a viszonyok egészen másnemek.

„Franciaország határainak a Rajna felé kiterjesztése — ugymond ezen lap — a szövetségi seregnek egy millió szuronyt találna útjában. Igaz ugyan hogy a német szövetség erejét még kevésbé ismerjük. Annak megalakítása óta még nem volt általános európai háború, de ha egy ilyen útna ki, ezen rettenő hadtömeg érezhető lenne. Nem akarjuk kétségbevonni, hogy az 1815-ki év átalakulást idézett elő az európai súlyegyenrendszerben; s hogy ha I. Napoleonnak lehetséges volt, az által, hogy a kisebb német fejedelmeket egymásután saját befolyása alá veté, utóljára a német nagyhatalmasságokat egyenkint megverni, Európának a bécsi congressuson történt átalakulása óta többé semmi ilyes nem történhetik. Bármily ellenkezők legyenek is az ausztriai s porosz kormányok törekvései, mégis egy közös veszéllyel szemben, még akarattuk ellenére is, egymásnak segítségüket kell nyújtaniok, s egymásnak német birtokait az ellenség ellen védelmezniök. Eza legszilárdabb gátak egyike, miket valaha egy diplomata congressus a hódításvágy ellen emelt. A mi a német szövetségi sereg elleni számos vádakat illeti, azoknak csak ovatossággal kell hitelt adni. A Németországban uralkodó szabadság mellett, a hiányok hamar megrovnak, míg a jó oldalak hallgatással mellőztetnek; s egy Francia-Németország közti összeütközés ez utóbbinak előnyére fogna kiütni. De miért képzeljük Németországot egyedül állva? Nemde Európa föllépne mellette, ha ezt részéről kihívás nélkül, veszély fenyegetné? Valjon a tapasztalásból okult európai család megengedné-e, mikép némely tagjain egyenkint csapás ejtessék, hogy úgy később másokra is kerüljön a sor?

Végül a czikk visszatér ama nagy különbségre, mely az I. Napoleon alatt s a III. Napoleon alatt Franciaország között létezik s azt véli, hogy még sok víz lefolyhat a Rajnán, míg az komolyan fenyegetve lehetne.

— Madrid, ápril 6. Ma a hivatalos lap egy rendeletet közöl, melynélfogva Ortega tábornok minden rangjaitól s díszjeleitől megfosztatik. Egyébiránt az egész országban mindenütt tökéletes nyugalom uralkodik, s most már csupán a kíséret főnökeinek felföldözése s kézrekerítésével foglalkodnak. Mint az a la nazi parancsnok jelenti, Fralondában 5 személy fogatott be; úgy hiszik, hogy Ortega is közöttük van; a vinarozai alcaide pedig kettőt, a carlisták egyik főnökét fogatá el. Ezen elfogatás annál nagyobb fontosságu, mivel Elío a carlista pártnak egyetlen jeles tábornoka volt. Ő tüstént kilépett a szolgálatból, mihelyt a carlista ügy megbukott s rokon a legelőkelőbb madridi családokkal. A mi az eddigi köztudomásra jutott részleteket illeti, midőn az Ortega parancsnoksága alatti csapatok megtudták, hogy tábornokuk rendeltetési helyük iránt megcsalta őket, nem akartak tovább menni s „éljen a királynő!“ kiáltásokkal válszoltak főnöküknek „éljen VI. Károly!“ kiáltására, mire Ortega négy ismeretlen személylyel együtt futásnak eredt és saját csapatai által üzőbe vettetett. Az Ortega által megcsalt katonák meghódították s Leridába érkeztek. A Madridban jelenlévő összes követek egy hűségi filomat nyújtottak át a királynőnek.

Ujabbat. — Bécs, ápril 10. Nápolyi f. hó 9-ki tudósítások szerint Szciziliában a csend mindenütt helyre van állítva. Nápoly tökéletesen csendes.

Ferdinánd Miksa Főherceg Ő cs. Fensége ma Bécsbe megérkezett.

— Eddig azt hitték, hogy Svájcban Angolországban szilárd támasza lesz; egy párisi levelező azonban azon meglepő hírt közli: a brit kabinetnek egy ügynöke utban van Bernbe azon megbízással, hogy Svájcban engedékenységet ajánljon. Persigny gróf — e levelező szerint — azt tanácsolta kormányának, igyekezzen Angliát egy kötendő tengeri kereskedelmi szerződésben nyújtható új előnyökkel megnyerni. A francia kormány e nézetet osztva Fleury tby által az ez iránti javaslatokat Londonba küldé. A császár hadsegége szerencsén végezhvitt küldetése után Parisba visszaérkezett.

A Savoya-nizzai ügy új stadiumba lépett. A turini „Opinione“ szerint Savoya és Nizza népe legfőbb 8—10 nap

alatt óhajának kijelentésére fog meghívattatni. A francia kabinet végre tehát beleegyezett gr. Cavour ezen kívánatába; de most, midőn a savoyai nép hangulata oly gyökeresen át van már előlegesen tanulmányozva, természetesen cseppet sem tarthat az eredménytől. Mi a svájci-francia viszályt illeti, ez még folyvást az értekezletek tartása vagy nem tartása körül forog. A svájci követ már Londonba érkezett, hogy a congressus létrejövésére hasson; de Thouvenel kijelentette volna, hogy a párisi kabinet csak oly congressusha egyez, melynek alapja reá nézve kedvező, s ezt csak akkor, ha Savoya tényleg birtokba lesz véve.

— Cavour gróf Buoncompagnit vagy Lanzát ajánlotta kamra-elnökké, kabineti kérdéssé tévén a választást. Az ellenzék Ratazzit jelölé ki. Mint Turinból ápril 10 én távirják: Lanzá 219 szavazattal 120 ellen kamra-elnökké lön választva. — A chambéry i ideiglenes kormányzó egy proclamatiót adott ki, melyben a legközelebb eszközölendő szavazást jelenti; azonban a Franciaországgal egyesülést bevégzett ténynek tekinti.

Urbéri kárpótlás-tőke utalványozás.

A déési cs. kir. kerületi törvényszéknél Szabó Jánosnak kucslatai b. u. 64 frt tőke, 38 frt kamat hátralék utalványoztatik. A követelések beadandók május 26-ig. T. nap július 26. Ugyanott Faur Medvőnek románfalvi b. u. 105 frt tőke, 57 frt k. hátr. utalványoztatik. A köv. beadandók május 26-ig. Targyalási nap július 26.

A k.-fejevárti cs. kir. kerületi törvényszéknél Kathonay József és Ersebeth örököseinek pókafalvi és o-bogáthi b. u. 1478 frt tőke, 807 frt k. hátr. utalv. A követelések beadandók május 22-ig. T. nap július 24. Az ágostai ev. egyháznak lelkész Fronius J. kezébe a gergelyfalvi b. u. 782 frt tőke, 469 frt k. hátr. utalv. A követelések beadandók május 22-ig. Targyalási nap július 24.

Récsibörze. Apr. 11-kén: Nemzeti kölcsön 79.10. pft. — Metalliques 5 pcentes 68.50. — Urbéri papírok: magyar 71.75. — erdélyi 68.75. Bankrészevény 863. Korona 18.16. Cs. k. arany 6.29¹⁰/₁₀₀. Ezüst 31.50.

T. és felelős szerkesztő DÓZSA DANIEL.

H I R D E T É S E K.

HIVATALOS.

(929)

Hirdetmény.

(1—3)

A kolozsvári cs. kir. kerületi hivatalnak mult év 3-dik októberben 7500 számok alatt kelt rendelete szerint Felvincz községének saját körélmére a minden kednapj héti vásár megtartása engedtetik. Mi ezennel köztudásul adatik.

A cs. k. járáshivatal.

Bágyon, április 6 kán 1860.

Cs. kir. járási főnök.

(924)

Szám, 1151. — 1860.

(2—3)

Hirdetés.

A magas cs. kir. helytartóság folyó év március hó 1-jén 2948 szám alatt kelt rendeletével, Torockó helységének két országos vásár-nap megtartását, és pedig évenként május 16, és október 10-kén szabadalmazott.

Mi ezennel közhírré tételik. — A cs. kir. járási hivatal.

Bágyon, április 6-kán 1860.

A cs. kir. járási főnök.

(922)

Határozat.

(3—3)

A kolozsvári cs. k. kerületi törvényszék ezennel közzéteszi. hogy az örökségre illetkelek folyamodása következtében a gróf Bánffy József hagyatéki tömegéhez tartozó, a kolozsvári határban lévő, harmatvölgyi, hat rud föld 480 o. frt felemelt becsárban, a jegyzőkönyvileg feladott és törvényesen helybenhagyott árverési feltételek mellett a többet ígérőnek el fog adatni, mire nézve 1860. apr. 30-dika tüzetik ki, midőn is d. e. 10 órakor e hivatalnál az árverés meg fog kezdetni.

A vásárlásra hajlandók azon megjegyzéssel értesítetnek, hogy addig is az árverési feltételeket itt megtekinthetik, s hogy minden résztvevőt a becsár 10%-át tartozik vadium gyanánt előbb letenni.

Kolozsvárt, márcz. 29-én, 1860.

A cs. k. kerületi törvényszék tanácsából

NEM HIVATALOS.

(854)

WOLFF J.

(4—12)

„MAGYAR KIRÁLY“ című gyógyszerárban Kolozsvárt legutányosbb gyári áron, és eredeti friss minőségben találtnak:

Mindenféle **hasonszervi**, (Homoeopathisch) szerek, egyenként, és felszerelt szekrényekben is.

Különbféle ruggyantából, (Kautschuk) sebészeti eszközök.

Ujabb találmányu bel- és külföldi divat-gyógyszerek.

Különösen:

ÁTALÁNOS ÉTEK-POR.

Dr. Gölls-től Bécsben.

Valódi SEIDLITZI-POR.

alódi friss csuka májelaj,

(Dorsch Leberthran-Öhl.) Palaczkokban, és font számra.

Bilini szelethék, emésztő szer.

(930)

Igen fontos mindenkire nézve.

(1—6)

Minden embernek legszebb ékessége, egészséges és erőteljes voltának jele, a tömölt és természetesen fényes haj. Ezt conserválni, a szürkülés és kihullástól óvni, a kopasz helyeken új növést eszközölni is elősegíteni, s végül a hajnak szép s természetesen fényes színt adni, legjobb szer a Mally M. által keleti növényekből készített cs. k. szabadalommal ellátott

Meditrina-hajnövesztő-kenőcs!

Ezen keleti hajnövesztő-kenőcs hírt ezer meg ezer szerencsés eredmény alapította meg. Annak alkalmazása a német, magyar, lengyel, cseh, olasz és francia nyelven irt használati utasítás szerint és a hasonnevű

keleti hajnövesztő-víz

készíthetése mellett a hosszas kopaszág esetében is, legyen az kóryanag lerakodásának avagy öreg kornak következtése, a legmeglepőbb eredményt vívta ki. A porcellán-adagok kiállítás, az egészség istennőjének (Meditrina) köpével, igen elegáns és a legszebb toiltette-asztalnak is díszére válik. A sok elismerés közül, a melyben e hajápoló-eszköz részesült, ide mellékeljük a következő értesítést, a mely minden további dicsőretet fölöslegessé tesz.

Ertesítés kopaszok számára.

Már régebben is ritka hajam levén, egy typhus-betegség következtében egészen elvesztém hajamat, teljesen kopasz lettem, s kénytelen valék nem annyira hüszági, mint egészségi szempontból, alhaját viselni. Azonban minden e hirlapokban szerény és bombasticus stýlben hirdett bel- és külföldi hajnövesztő szereket a legkitartóbb türelemmel használtam. Hasztalan! Már felhagytam a reményvel, alhajamat valaha letehetni s bizalmam minden dícsőített hajnövesztő-szer iránt odalett, midőn megkísértem ez ipar terén még a legujabb jelenséget, a **keleti növényekből készített Meditrina-kenőcsöt M. Mallytól** (Bécsben) s meglepetésem hétről hétre nőtt midőn kopaszomat tömölt haj kezdé ellepni. Minthogy a szerény hajnövesztő-szer czége alatt szereplő Meditrina-kenőcs az egészség-istennő Meditrina jelszavának: „Novo veteri morbo medeor“ (az új, a régi betegséget gyógyítom) teljesen megfelel, nem mulasztom el a feltalálónak legmelegebb köszönetemet kifejezni, s az általa keleti növényekből készített **Meditrina-kenőcsöt a tisztító-vízzel** együtt minden kopasz embernek mint a legjobb szert ajánlani.

Bécs, okt. 10-én, 1859.

KERGA PÉTER, cs. k. nyugalm. kapitány Bécsben
Egy porcellán-adag Meditrina-kenőcs vagy egy üvegcsé Meditrina-víz ára 1 fr 80 kr, —

Főraktár és cím: M. Mally, Bécs, Alte Wieden Neumannsgasse Nr. 321.

Fiókraktár: Kolozsvárt egyedül a Mohl Miklós kereskedésében, B assól an G. Johann

fiainál, Szász-Seben Weissörtelnél.

A gyógyszerész és kereskedő urak, a kik ezen **keleti**, a maga nemében páratlan hajnövesztő szer készleteiből bizományba akarnak venni, sziveskedjenek megrendeléseikkel a fentebbi főraktárhoz fordulni.

Mohl Miklós fűszerkereskedésébe egy fiatal gyakornok is kerestetik, s ugyanott mindennemű veteménymagvak találhatók.

(914)

(4—4)

Brönnert pezsésvize

csalhatatlan szer bármimű étel olaj, vaj, fagygyu, stearin, kátrány, szurok, keréksár, olajszin, hajke-
nőcs stb. által ejtett foltok, pecse-
tek kivételére, a nélkül hogy leg-
kevésbé ártana a selyem, bársony,
bőr, butor- és ruhakelmék eredeti színének. Leg-
jobb és legolcsóbb szer a glacé-keztélyű mosására,
18 és 45 kros üvegcsékben, valamint 2 fr 40 kros
nagyobb adagokban. Valódi található ifj. Tauffer
József kereskedésében óvár 259. sz.

(919)

(2—2)

SZUCSÁKBAN Kolozsvártól egy órányi
távolságra, hol a tagosítás már folyamatban van,

egy lak- és szükséges gazdasági épületekkel el-
látott rész jószág több évekre bérbe adandó; —
értekezhetni iránta külső-szén-utczai 6. számú
háznál, hol egy több szobából álló szállás is a
hozzátartozásokkal együtt bérbe adandó.

(926)

(2—3)

Méltóságos báró Bornemisza János ur szent-
lászói udvarában, egy szép 4 éves bika eladó
levén, ezennel a venni akarok értesítetnek. —
Ara 150 uj forint.

(928)

(2—3)

JANKY ANTAL N.-Váradon

ajánl friss csiraképes
magyar és francia luczerna, stajer-lóhere és
burgundi répa magokat jutányos áron.

Mai számunkhoz mellékletül van csatolva: előfizetési felhívás az „Ifjúsági könyvtárra.“